


ΤΕΥΧΟΣ 2 - ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 2010 - ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

**ΕΝΤΥΠΟ ΔΡΟΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΟΥΜΠΑ ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ**

*Διαμαρτυρία είναι να διαφωνείς με κάτι που συμβαίνει*
*Αντίσταση είναι να κάνεις τα πάντα για να το σταματήσεις*




## ΔΙΑΒΑΣΤΕ Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ



# ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΠΛΟΚΑ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ!

## Ο ΘΕΡΜΟΣ ΟΚΤΩΒΡΗΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ




Τους τελευταίους μήνες στην Γαλλία κάτι ''συμβαίνει''... Με αφορμή το ψήφισμα του νομοσχεδίου για τη μεταρύθμιση στο συνταξιοδοτικό σύστημα της χώρας, το οποίο προβλέπει αύξηση του ηλικιακού ορίου συνταξιοδότησης από τα 60 στα 62 και ως ηλικία για την παροχή πλήρους σύνταξης στα 67, ξεκινούν ήδη από τον Μάρτη σποραδικές κινητοποιήσεις και απεργίες. Απο τις αρχές του Οκτώβρη οι κινητοποιήσεις κλιμακώνονται με απόκορύφωμα τις 12/10 όπου 3,5 εκατομμύρια Γάλλοι κατακλήζουν τους δρόμους. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις καλύπτονται από τα κεντρικά συνδικάτα (CGT) μετά από τεράστια πίεση της βάσης τους, οργανώνοντας έτσι κυλιόμενες απεργίες σε όλη τη χώρα. Αρχικά πρωτοστατούν οι σιδηροδρομικοί, λιμενεργάτες, εργάτες διυλιστηρίων, μεταλλεργάτες, εργάτες εργοστασίων ενέργειας ενώ στην συνέχεια οι κινητοποιήσεις επεκτείνονται και σε άλλους κλάδους, όπως οδοκαθαριστές, δάσκαλοι, νοσηλευτές, εργαζόμενοι των αεροπλάνων και του μετρό. Το απεργιακό κύμα γενικεύεται με την είσοδο των φοιτητών σ' αυτό, αλλά κυρίως μαθητών και νεολαίων των προαστείων.

(Συνέχεια στις σελίδες 6-7 )

# ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ "ΕΚΤΑΚΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ"

## ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΥ ΣΕ ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ

Στις 9 Δεκέμβρη ξεκινάει μία «πρωτότυπη» δίκη. Δικάζονται στην Λάρισα ... μαθητές, οι οποίοι είχαν συλληφθεί κατά την διάρκεια των μαχητικών διαδηλώσεων τον Δεκέμβρη του 2008 που ξέσπασαν, εκεί όπως και σε όλη την Ελλάδα, με αφορμή την δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Το πρωτοφανές σε αυτή την υπόθεση είναι ότι παραπέμπονται για σύσταση και συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση, γίνεται χρήση, δηλαδή του γνωστού και ως «τρομονόμου» για να ασκηθούν διώξεις σε διαδηλωτές. Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή...

(Συνέχεια στη σελίδα 8)



# EDITORIAL #2

TOUBA LIBRE

Touba Libre!
Ελεύθερη Τούμπα!

Μην ανησυχείτε, η σχέση που έχουμε με το γνωστό τουμπιότικο κοκτέιλ δεν είναι αυτό που μας χαρακτηρίζει. Αυτή η προσπάθεια, το έντυπο δηλαδή που κρατάτε στα χέρια σας, επιθυμεί να σταθεί πάνω στο ζήτημα της ελευθερίας, να διερευνήσει το περιεχόμενο και τις εκφράσεις της. Επιθυμούμε σε αυτό εδώ το μικρό κομματάκι του πλανήτη με τους άχαρους δρόμους, τις λιγοστές πλατείες και τα αντιαισθητικά κτήρια να χαράξουμε πορείες απελευθέρωσης και έμπνευσης.

Να επαναφέρουμε στις συζητήσεις μεταξύ μας λέξεις όπως η αλληλεγγύη, ο αγώνας, η αυτοοργάνωση, η αντίσταση. Τέλος πάντων να διερευνήσουμε τις δυνατότητες μας -και ίσως τις αδυναμίες μας- να σταθούμε ενάντια στον κόσμο της εξουσία και στις εκφάνσεις του. Την εκμετάλλευση, το ρατσισμό και το εθνικισμό, το σεξισμό και φυσικά τον κρατικό ολοκληρωτισμό όπως γίνεται αντιληπτός σήμερα με την ένταση της καταστολής τόσο απέναντι σε όσους και όσες αγωνίζονται όσο και απέναντι σε κοινωνικές ομάδες όπως οι μετανάστες.

Τα τελευταία δυο χρόνια, με αφετηρία την εξέγερση του Δεκέμβρη και εν μέσω μιας γενικευμένης επίθεσης στην κοινωνία λόγω της κρίσης, η δυσπιστία απέναντι στο κράτος, τους θεσμούς και τα πολιτικά κόμματα έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις. Ως εδώ καλά. Ο κόσμος σιχτιρίζει, ζητάει να τιμωρηθούν οι ένοχοι, κατεβαίνει και σε καμιά διαδήλωση, αναγνωρίζει πως όλο το πολιτικό σύστημα έχει ξεφτιλίσει κάθε είδους «κοινωνικού» συμβολαίου και ανθρώπινης νοημοσύνης. Δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς. Πολλοί καναπέδες ταρακουνήθηκαν, πολλές αρνητικές σκέψεις εκφράστηκαν, πολλές αναρωτήθηκαν «ωραία αυτοί κάνουν ό,τι θέλουν, μας κλέβουν, μας υποτιμάνε, μας ξεφτιλίζουν, μας κοροϊδεύουν... Εμείς τι μπορούμε να κάνουμε για να τελειώνουμε με αυτή τη σαπίλα;» Δύσκολες οι εύκολες απαντήσεις.

Αυτό που τελικά αναζητούμε είναι η γνωριμία με όσους και όσες επιθυμούν να «κάνουν κάτι». Να κάνουν κάτι μαζί με άλλους, με αυτούς και αυτές που μοιράζονται την ίδια αγανάκτηση. Να κάνουν κάτι χωρίς τα κόμματα, χωρίς τα πουλημένα συνδικάτα, χωρίς τους πεφωτισμένους λαϊκιστές ηγέτες. Αν μπορούμε να κάνουμε κάτι για αρχή, είναι να τους βάλουμε όλους αυτούς στο χρονοντούλαπο της ιστορία και να αρχίσουμε να αποφασίζουμε εμείς για εμάς, να δρούμε για τις ανάγκες μας, να παίρνουμε αυτά που μας ανήκουν πίσω, να κάνουμε πράξη την αλληλεγγύη, να στεκόμαστε εμπόδιο σε κάθε περαιτέρω υποτίμηση της ζωής μας αλλά και των γύρω μας. ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΡΧΙΣΕΙ ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ. Ας κάνει ο καθένας και η καθεμία κάτι εκεί που μπορεί: στη δουλειά του με τους/τις συναδέλφους, στο σχολείο με του/τις συμμαθητές τριες του, στη σχολή με τους συμφοιτητές/τριες, στην πολυκατοικία με αυτούς που μπορεί να βγάλει άκρη, στη γειτονιά με αυτούς και αυτές που μοιράζονται την ίδια επιθυμία να αντισταθούν.

Εδώ και εξίμιση χρόνια αφετηρία για τις δικές μας διαδρομές υπήρξε η κατάληψη Φάμπρικα ΥΦΑΝΕΤ. Ένα εργοστάσιο που στα χρόνια λειτουργίας του, ως τα μέσα της δεκαετία του '60, σημαδεύτηκε από μεγάλους εργατικούς αγώνες, που στην δεκαετία του '80 και '90 εγκαταλείφθηκε ώστε το 2004 να ξανανοίξει τις πύλες του αυτή τη φορά ως κατάληψη-κοινωνικό κέντρο αντιεξουσιαστών-αναρχικών. Όλα αυτά τα χρόνια εκατοντάδες άνθρωποι διασταυρώθηκαν σε αυτό το χώρο και πολλοί/ες έβαλαν το δικό τους λιθαράκι στην υπόθεση της ελευθερίας. Το βασικό, όμως, διακύβευμα που για μας παραμένει κομβικό, είναι το πώς το ζήτημα της κοινωνικής επανάστασης θα πάψει να αποτελεί υπόθεση κάποιων μειοψηφιών. Οι καιροί δείχνουν πως το έδαφος είναι πρόσφορο ώστε σιγά σιγά να αρχίσει να γίνεται υπόθεση όλων των κατα-πιεσμένων. Οι σελίδες του Touba Libre ελπίζουμε να βοηθήσουν με τον τρόπο τους σε αυτή την κατεύθυνση.

**ΘΑ ΤΑ ΠΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!**

Επικοινωνία: toubalibre@yfanet.net
Στο διαδίκτυο: toubalibre.squat.gr
Διαδώστε, χαρίστε, φωτοτυπίστε...


Αγγελιοφόρος
Πυρ και μανία


Αυριανη
ΟΙ ΠΙΤΣΙΡΙΚΑΔΕΣ ΔΙΕΛΥΣΑΝ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
και οι κουκουλοφόροι έκαψαν την Αθήνα


ΕΘΝΟΣ
ΑΠΕΙΛΕΙΤΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΚΡΗΞΗ
ΕΝ ΨΥΧΡΩ
εκτέλεσαν την ομαλότητα


ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
Μάθημα 1ο Εφοδος στα Τμήματα
Αμηχανία στη Ν.Δ. για το πόρισμα


ΕΘΝΟΣ
ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ
με θεατή την κυβέρνηση
ΕΚΡΗΞΗ ΟΡΓΗΣ


ΤΑ ΝΕΑ
Σε κατάρρευση κυβέρνηση και ΕΛ.ΑΣ.
Βουβό ποτάμι για τον Αλέξη

# Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΙΚΟΝΑ ΣΤΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

(Δίκη Κορκονέα, το κλείσιμο μιας υπόθεσης μέσω της αστικής δικαιοσύνης και των μίντια.)

1 Οκτώβρη 2010, το μικτό ορκωτό δικαστήριο Άμφισσας επιβάλει ποινή ισόβιας κάθειρξης (+15 μήνες φυλάκισης για πράξεις οπλοχρησίας) στον Ε. Κορκονέα με την κατηγορία της ανθρωποκτονίας από πρόθεση με άμεσο δόλο και 10ετή κάθειρξη για συνέργεια στον Β. Σαραλιώτη. Δεν εμπιστευόμαστε τα αστικά δικαστήρια, ούτε πιστεύουμε ότι η δικαιοσύνη είναι τυφλή. Υπάρχουν άπειρες υποθέσεις που μας κάνουν να πιστεύουμε το αντίθετο. Σε αυτήν την περίπτωση όμως πήραν μια απόφαση κάτω από το βάρος της κοινωνικής πίεσης των χιλιάδων ανθρώπων που κατέβηκαν στους δρόμους το Δεκέμβρη του 2008.

Με το πέρας της δίκης γίνεται μια προσπάθεια από τα μίντια να σβήσουν τις πρόσφατες μνήμες της εξέγερσης που ζήσαμε. Από εφημερίδες μεγάλης κυκλοφορίας που αναφέρουν την απόφαση σαν "καταπέλτη" μέχρι τις τελειωμένες εκπομπές μεσημεριανής ζώνης, που όλο σάλτσα και μελό μιλούν για τον Αλέξη "που ίσως να μην ήθελε τίποτα από αυτά" (αναφερόμενοι στα γεγονότα του Δεκέμβρη).

Τώρα όπως και τότε, τα μίντια μιλούσαν για εξοστρακισμό πολύ πριν βγει η βαλλιστική εξέταση (η οποία ενώ συνήθως βγαίνει σε λίγα 24ωρα, εκείνη τη φορά για ευνόητους λόγους καθυστέρησε). Μετά τις πρώτες μέρες και αφού ξεπέρασαν το αρχικό τους σάστισμα ,λόγω του μεγέθους και του απρόσμενου των γεγονότων, γρήγορα ανασυντάχθηκαν και πέρασαν στην αντεπίθεση με τη διασπορά ψευδών ειδήσεων όπως ο εμπρησμός της εθνικής βιβλιοθήκης που δεν συνέβη ποτέ. Και φυσικά δεν ξεχνάμε την εφημερίδα του ΚΚΕ τον ριζοσπάστη(αρ. φύλλου 10261) στον οποίο παρουσιαζόταν (αναφερόμενη ως διήγημα) μια παραπλήσια ιστορία με αυτήν που διαδραματίστηκε στα στενά των Εξαρχείων, στην οποία ο μπάτσος παρουσιάζεται σαν προλετάριος εργάτης και ο Αλέξης σαν πλουσιόπαιδο και τσογλάνι των Βορείων Προαστίων που δεν έχει δουλέψει ποτέ στη ζωή του. Ρόλος του ΚΚΕ, όπως και κάθε αριστερού ή δεξιού κόμματος ήταν να καναλιζάρει τον κόσμο και αφού δε τα κατάφερε προβόκαρε τα γεγονότα της εξέγερσης.

Φυσικά, δεν περιμέναμε τίποτα άλλο, αφού αυτή είναι η λειτουργία των ΜΜΕ. Να φιλτράρουν τα κοινωνικά και πολιτικά ριζοσπαστικά γεγονότα και να δημιουργούν μια καναλιζαρισμένη πραγματικότητα, μέσα από τη διασπορά ψευδών ειδήσεων, επιλεκτικών συνεντεύξεων και εικόνων. Κατασκευάζουν διαχωρισμένες ταυτότητες, καλοί Έλληνες μαθητές και κακοί λαθρομετανάστες, κουκουλοφόροι και ειρηνικοί διαδηλωτές, νόμιμοι και παράνομοι, καλοί και παρα-στρατημένοι μπάτσοι. Σε αυτά τα δύο χρόνια δεν έγινε καμία αναφορά στην εξέγερση του Δεκέμβρη(αναφορά ως "γεγονότα του Δεκέμβρη"), καμία αναφορά στους δεκάδες συλληφθέντες και στις αντίστοιχες δίκες τους. Στις διώξεις μαθητών στη Λάρισα που εκδικάζονται στις 9/12/10 με τον τρομονόμο και στις εκατοντάδες δίκες express μετα-ναστών με αποτέλεσμα την απέλασή τους.

Προσπάθησαν μέσα από ρεπορτάζ και εκπομπές, επιστρατεύοντας από ευαίσθητους τραγουδοποιούς μέχρι ειδικούς κοινωνιολόγους, να παρουσιάσουν μια κατασκευασμένη άποψη για το τι ήταν ο Δεκέμβρης. Μια άποψη που διαμορφώθηκε μέσα από τα δελτία των 8 και τις εκπομπές και όχι από τους δρόμους. Μια άποψη που σκοπό έχει την αλλοίωση της εξεγερτικής μνήμης.

Το τι πραγματικά ήταν ο Δεκέμβρης μπορεί να εκφραστεί από τα υποκείμενα που συναντήθηκαν εκείνες τις μέρες, που κατέβηκαν στους δρόμους, που επικοινώνησαν, που έδρασαν, που κατέστρεψαν ότι θεώρησαν εχθρικό και ότι τους ασχήμαινε τη ζωή.

Για μας ο Δεκέμβρης είναι οι σχέσεις που αναπτύχθηκαν, τα εγχειρήματα και οι καταλήψεις που πραγματοποιήθηκαν, τα πισωπατήματα των εξουσιαστών και η δική μας έφοδος στον ουρανό. Και το σημαντικότερο από όλα, η παρακαταθήκη μιας κοινής συνείδησης του ότι όχι μόνο τα θέλουμε όλα αλλά έχουμε τη δυνατότητα να το πραγματοποιήσουμε. Μέσα από αυτο-οργανωμένες, αντιεραρχικές συνελεύσεις που αποφασίζουμε όλοι μαζί πέρα από ειδικούς και εκπροσώπους της πολιτικής, ενάντια στα αφεντικά μας, έξω από κρατικούς θεσμούς και στήνοντας δομές επικοινωνίας και συνεύρεσης. Τουλάχιστον έτσι το βιώσαμε εμείς, μέσα από τη δική μας εμπειρία. Άλλωστε ο Δεκέμβρης ήταν κάτι που μας ξεπέρασε όλους και σε καμία περίπτωση δεν ευαγγελιζόμαστε τη μία αλήθεια, αυτό είναι δουλειά της εξουσίας.

Τέλος, παρόλο που τόσος κόσμος εξεγέρθηκε με αφορμή μια κρατική δολοφονία, η αστυνομική βία από τότε αυξήθηκε. Επίσης, το Δεκέμβρη τέθηκαν πάρα πολλά ζητήματα και αυτά δεν τα ξεχνάμε, όπως επίσης χρέος μας θεωρούμε να μην ξεχάσουμε την εξέγερση. Θέλουμε να κρατήσουμε ζωντανή τη μνήμη, ενάντια στις προσπάθειες των εξουσιαστικών μηχανισμών του κράτους και των αφεντικών. Γνωρίζουμε ότι νέοι αγώνες χτίζονται πάνω στις εμπειρίες των προηγούμενων και έτσι προχωράμε συλλογικά μπροστά.

Μετατρέπουμε την οργή μας σε συνείδηση.

Ραντεβού στους δρόμους!

## ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ

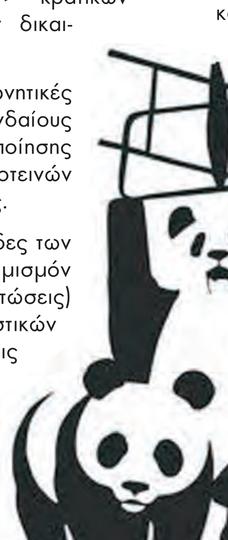
# ΜΠΙΖΝΕΣ ΚΑΛΑ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΕΣ

Ο όρος Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (ΜΚΟ) χρησιμοποιήθηκε, στη σύγχρονη ιστορία, για πρώτη φορά απ' τον ΟΗΕ το 1948 και αφορούσε επιλεγμένες διεθνείς οργανώσεις που ήταν απαλλαγμένες απ' τη φορολογία και διενεργούσαν, ως επί το πλείστον, ανθρωπιστικές αποστολές (π.χ. Διεθνής Ερυθρός Σταυρός). Σύντομα οι δραστηριότητές τους έπαψαν να αφορούν αποκλειστικά <<φιλανθρωπίες>> στη μεταπολεμική Ευρώπη ή περιορίζονται σε νεο-αποικιοκρατικού τύπου αποστολές <<αρωγής και αλληλεγγύης>> στην Αφρική, όπου συγκλονίζονταν από αγώνες εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων. Ανέλαβαν οικολογικές αποστολές <<προστασίας>> της χλωρίδας και της πανίδας του πλανήτη απ' τα νύχια των πολυεθνικών ή απ' τη <<βρώμικη ανάπτυξη>> κρατικών βιομηχανιών, την υπεράσπιση των ανθρώπινων δικαιωμάτων, την προστασία των παιδιών κ. τ. λ.

Στις αρχές της δεκαετίας του '90, οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις άρχισαν να πολλαπλασιάζονται με ραγδαίους ρυθμούς κι αυτό όχι λόγω της ευαισθητοποίησης περισσότερων ανθρώπων αλλά λόγω κάποιων σκοτεινών πλευρών που υπάρχουν στον τρόπο λειτουργίας τους.

Μία από αυτές τις πλευρές ανευρίσκεται στις σελίδες των λογιστικών τους βιβλίων. Παρά την κατ' ευφημισμόν ονομασία τους, το ταμείο γεμίζει (σε αρκετές περιπτώσεις) απ' τους κρατικούς προϋπολογισμούς καπιταλιστικών χωρών. Δεν εξαρτώνται δηλαδή, μόνο απ' τις μεμονωμένες εισφορές των ευαισθητοποιημένων ανθρώπων. Πλέον, οι Μεγάλες Διεθνείς Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις παρομοιάζονται - διόλου άδικα - με τεράστιες πολυεθνικές. Διαθέτουν ανώτατα διευθυντικά στελέχη και μάνατζερ που πολλές φορές κατείχαν ανάλογες θέσεις στα Διοικητικά Συμβούλια επιχειρηματικών κολοσσών. Επενδύουν στο χρηματιστήριο και στην αγορά γης, ανοίγουν εμπορικές αλυσίδες καταστημάτων (π. χ, η βρετανική OXFAM) και διατηρούν καλές σχέσεις με τις πολυεθνικές που έχουν γίνει πλέον απ' τους καλύτερους «πελάτες» τους. Παράλληλα, οργανώνουν τηλεοπτικές διαφημιστικές εκστρατείες, «φιλανθρωπικά γκαλά» και κοντσέρτα μαζί με μεγάλες καπιταλιστικές φίρμες που τάζουν ποσοστά από τα κέρδη τους και με αστέρες της «σόου μπιζ» που μοιράζουν τα δολάρια με το τσουβάλι. Συντηρούν, ωστόσο, το φιλολαϊκό ανθρωπιστικό προφίλ κάνοντας, κατά καιρούς, εκστρατείες στον τύπο για την πραγματοποίηση «ανθρωπιστικών αποστολών» σε χώρες του Τρίτου Κόσμου με τέτοια «συνέπεια» που θα υπολόγιζε κανείς πως στον πλανήτη Γη η φτώχεια, η εξαθλίωση, ο αναλφαβητισμός, ο θάνατος εκατομμυρίων βρεφών και παιδιών από ελονοσία ή aids είναι πλέον παρελθόν ή πως τουλάχιστον τείνουν να εξαλειφθούν.

Έτσι, η αποτελεσματικότητα και ο τρόπος δράσης των ΜΚΟ είναι αρκετές φορές αμφιλεγόμενος. Για παράδειγμα ανιχνεύουν το έδαφος, τάχα από περιβαλλοντική ανησυχία, αλλά προσκομίζουν αργότερα τα στοιχεία έρευνας στα μεγαλοστελέχη εταιρειών ξυλείας που θα ήθελαν να κάνουν μπίζνες σε παρθένα τροπικά δάση του Αμαζονίου ή της Ινδονησίας. Συχνά, ξεδιπλώνονται σε εμπόλεμες ζώνες με το μανδύα της «ουδετερότητας» και της φιλανθρωπίας, αναπτύσσοντας κατασκοπευτική δράση. Δε διστάζουν να απονέμουν τον τίτλο της "πράσινης εταιρίας" στην πετρελαιοβιομηχανία Shell ενώ ταυτόχρονα γίνονται προς την ίδια εταιρία καταγγελίες (της WWF) για μόλυνση θαλάσσιων περιοχών από κηλίδες πετρελαίου. Ακόμη, μέσω αυτών γίνεται "ξέπλυμα χρήματος" από «φιλάνθρωπους» επιχειρηματίες με τις μεγάλες χρηματικές τους δωρεές.



Συνειδητοποιούμε λοιπόν, οτι οι ΜΚΟ αντιμετωπίζουν κάποια βαθύτατα πολιτικά ζητήματα φαινομενικά με απολίτικο τρόπο. Αποφεύγουν, δηλαδή, συνειδητά τη συστηματική πολιτική ανάλυση, και ταυτόχρονα αποφεύγουν να πάρουν θέση ως προς τις ουσιαστικές, δηλαδή τις συστημικές ρίζες των προβλημάτων που προσπαθούν να λύσουν. Με άλλα λόγια οι ΜΚΟ ,σαν τη 'Διεθνή Αμνηστία', καταλήγουν συχνά να λειτουργούν ως σύμμαχοι του συστήματος που παράγει τα προβλήματα που οι ίδιες αυτές ΜΚΟ προσπαθούν να λύσουν. Ένα μικρό παράδειγμα: Όταν το ΝΑΤΟ βομβάρδιζε τη Γιουγκοσλαβία το 1999, το ελληνικό παράρτημα των "Γιατρών χωρίς Σύνορα" αποβλήθηκε από τη μητρική διεθνή οργάνωση επειδή έστειλαν βοήθεια στη Γιουγκοσλαβία όταν η απόφαση του διεθνούς γραφείου ήταν να μην υπάρξει καμία εμπλοκή της οργάνωσης στην κρίση.

Αυτό φυσικά δε σημαίνει ότι δεν παράγεται έργο από μερικές από αυτές τις οργανώσεις. Απλά, χρειάζεται να αντιληφθούμε ότι οι ΜΚΟ δεν μπορούν να υποκαταστήσουν τη δράση άλλων απαραίτητων πολιτικών υποκειμένων και κοινοτήτων που αγωνίζονται ενάντια στις αρνητικές συνέπειες του καπιταλισμού στη ζωή τους. Με τη συμμετοχή στη 'Διεθνή Αμνηστία' ίσως σωθεί κάποιος φυλακισμένος από μια άδικη απόφαση, δεν επισημαίνεται όμως, ούτε αλλάζουν οι αιτίες που συστημικά αναπαράγουν την αδικία σε όλες τις μορφές της. Επιπρόσθετα, με τη συνδρομή ενός «ενεργού» αλλά ταξικά μη συνειδητοποιημένου «πολίτη» στις «φιλανθρωπικές» εκστρατείες των Μεγάλων ΜΚΟ κατακερματίζεται η αυτονομία του, καθώς δε συνδιαμορφώνει ποτέ καμία απόφαση, αυτοπεριοριζόμενου στο να συνυπογράφει μόνο καμπάνιες. Με τον ίδιο τρόπο, απενοχοποιούνται και τα παθητικά πλήθη απ' το μερίδιο ευθύνης που κι εκείνα φέρουν. Έτσι, ένα τεράστιο πεδίο διαμεσολάβησης της δράσης εμφανίζεται και παίρνει τα ηνία από το απών και ξεθωριασμένο κράτος πρόνοιας εγκαινιάζοντας νέες τεχνικές αντιπροσώπευσης και ετεροκαθορισμού.

Συμπερασματικά, βλέπουμε τον καπιταλισμό να προσπαθεί να αναδείξει, μέσω των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και της δημοσιότητας, τα ζωτικά κοινωνικά ζητήματα καλύπτοντας την ίδια του την βαρβαρότητα και ταυτόχρονα τις ΜΚΟ να θέλουν να συμπληρώσουν τις ανεπάρκειες του καπιταλιστικού συστήματος στο επίπεδο της πρόνοιας με απώτερο σκοπό την ωραιοποίηση και τον καλλωπισμό της εικόνας του, προσδίδοντας κάτι το ανθρώπινο σε μια μηχανή που σκορπά το θάνατο για κέρδος και δύναμη.

## ΠΩΣ ΑΚΥΡΩΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΠΑΡΕΛΑΣΗ

**ΧΑΝΙΑ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ...**
Στα πλαίσια των μαθητικών κινητοποιήσεων 200 μαθητές συγκεντρώθηκαν με σκοπό να διαδηλώσουν σταματώντας την παρέλαση της 28ης Οκτώβρη στα Χανιά. Αφού έφτασαν σε έναν κάθετο δρόμο από αυτόν που γινόταν η παρέλαση, περίμεναν να περάσουν τα σχολεία, ώστε να ξεκινήσουν τη πορεία τους πριν αρχίσει να παρελαύνει(?)ο στρατός. Έτσι και έγινε , οι μαθητές ενωμένοι , σπρώχνοντας τους ΜΑΤαδες που είχαν παραταχθεί μπροστά τους και φωνάζοντας συνθήματα, κατάφεραν να βγουν στο δρόμο συσπειρώνοντας αλληλέγγυους\ες πίσω τους. Η πορεία πέρασε και από την εξέδρα των "επισήμων", η οποία φυσικά είχε αδειάσει γιατί γραμματείς και φαρισαίοι φοβήθηκαν να αντιμετωπίσουν την κοινωνική κατακραυγή. Παρόλ' αυτά, ο στόχος επιτεύχθηκε και το καλοστημένο εθνικιστικό πανηγύρι τους χάλασε!

Δείτε σχετικό βίντεο: αναζητήστε στο youtube "πορεία μαθητών στα Χανιά 28-10-10"

# ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ!

Η εντατικοποίηση του εκπαιδευτικού προγράμματος, η στείρα γνώση που παρέχει το σχολείο και η πίεση του ανταγωνισμού που προάγεται μέσα από αυτό είναι μερικές από τις αιτίες των κινητοποιήσεων των μαθητών. Σε εποχές κρίσης και απογοήτευσης οι μαθητές διακρίνοντας ένα βάναυσο παρόν κι ένα δυσοίωνο μέλλον προχώρησαν σε μαζικές καταλήψεις. Αφήνοντας πίσω τον ατομικισμό και την παθητικότητα, αποφάσισαν να συσπειρωθούν για άλλη μια φορά τον Οκτώβρη, όχι μόνο για να διαμαρτυρηθούν για την κατάσταση στην παιδεία αλλά και να εκδηλώσουν μία άρνηση στην καταπιεστική καθημερινότητα, να ξεφύγουν από μία ρουτίνα κενή νοημάτων και να δημιουργήσουν μία κοινότητα αγώνα, ένα τόπο συνάντησης στον οποίο έχουν την δυνατότητα να αυτοοργανωθούν και να αναδομήσουν μια πραγματικότητα έξω από νόρμες, στερεότυπα και ''πρέπει''.



Η απάντηση δεν άργησε να έρθει. Υπουργείο Παιδείας, Εισαγγελείς και Αστυνομία έβαλαν μπροστά τις επαίσχυντες μεθόδους τους προκειμένου να καταστείλουν τις καταλήψεις των μαθητών, φοβούμενοι για ένα νέο κύμα αναταραχών. Προφανώς δε μας εκπλήσσουν οι πρακτικές τους καθώς μόνο καινούριες δεν είναι. Στις κινητοποιήσεις ενάντια στην ''μεταρρύθμιση Αρσένη'' εκατοντάδες μαθητές πέρασαν από τις δικαστικές αίθουσες εξαιτίας της ενεργοποίησης της Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου (μίας διάταξης που πέρασε σε νόμο του Υπ. Παιδείας το '99 και αναφέρεται σε παράτυπες διαδικασίες λήψης μαθητικών αποφάσεων).

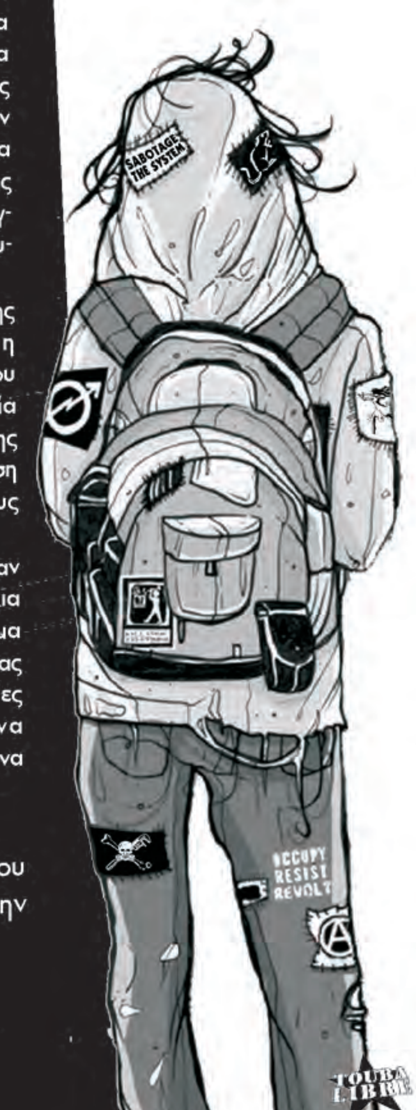
Σε παρόμοιο κλήμα, τον Οκτώβρη το Υπ. Παιδείας κοινοποίησε στους διευθυντές των σχολείων μία εγκύκλιο, κατά την οποία οι τελευταίοι υποχρεούνται σε περίπτωση κατάληψης να ενημερώσουν εγγράφως το Γραφείο Εκπαίδευσης, το αστυνομικό τμήμα της περιοχής και τους γονείς των καταληψιών. Επίσης διευκρινίζει πως οι γονείς θα φέρονται ως υπεύθυνοι για τυχόν φθορές στο σχολικό χώρο και θα πρέπει να τις αποκαταστήσουν, δεδομένου ότι οι μαθητές είναι ανήλικοι.

Ταυτόχρονα με ανακοίνωση της η Εισαγγελία Πρωτοδικών Αθηνών ζητά διεξαγωγή προκαταρκτικής έρευνας στα υπό κατάληψη σχολεία. Η προκαταρκτική έρευνα ξεκινά με ένα μαραθώνιο κλήσεων διευθυντών και καθηγητών στα αστυνομικά τμήματα. Η αστυνομία ως στρατός κατοχής προσπαθεί να ανακαλύψει αξιόποινες πράξεις και να σχηματίσει δικογραφίες παροτρύνοντας διευθυντές και καθηγητές να καταθέσουν καταστροφές και να δώσουν ονόματα μαθητών που πρωτοστατούν στις καταλήψεις (σε μερικές περιπτώσεις μάλιστα επιτυγχάνεται με τη βοήθεια ρουφιάνων διευθυντών).

Δε γελιόμαστε φυσικά για τους λόγους όλης αυτής της επιχείρησης εκφοβισμού. Δεν είναι η διακοπή της εκπαιδευτικής διαδικασίας που ενόχλησε αφού ούτως ή άλλως πολλά σχολεία δε λειτουργούν κανονικά λόγω έλλειψης εκπαιδευτικού προσωπικού, αλλά η άρνηση στην υποταγή και ο φόβος για τους επερχόμενους αγώνες.

Το Δεκέμβρη του 2008 οι μαθητές απέδειξαν πως δεν είναι απλώς κακομαθημένα παιδάκια που κάνουν καταλήψεις για να χάνουν μάθημα και να πίνουν καφέδες (αν και στις μέρες μας ίσως να είναι πιο δημιουργικό), αλλά νέοι/ες με προβληματισμούς έτοιμοι/ες να αμφισβητήσουν το υπάρχον σύστημα και να αγωνιστούν για ανατροπές.

Στον τραμπουκισμό και τη βία του κράτους, στη ρουφιανιά και την παθητικότητα απαντάμε συλλογικά.
Κάτω τα χέρια από τους μαθητές!



# ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΠΛΟΚΑ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ!

(Συνέχεια από εξώφυλλο ...)

**Σημείο αφετηρίας του απεργιακού κινήματος είναι η αυτοοργάνωση ως απάντηση στην αναγκαιότητα για οικειοποίηση των αγώνων χωρίς την διαμεσολάβηση αυτών που παριστάνουν ότι μιλούν στο όνομα των εργαζομένων.**

Το απεργιακό κίνημα είχε ως κοινή τακτική τον αποκλεισμό ή κατάληψη των χώρων εργασίας και το μπλοκάρισμα των δρόμων. Αποκλεισμοί σταθμών από τους σιδηροδρομικούς, σχολείων και σχολών από μαθητές και φοιτητές, μεγάλων εργοστασίων όπως της Renault και της Peugeot, διυλιστηρίων και αποθήκες καυσίμων ,με αποτέλεσμα να σταματήσουν να κινούνται για μέρες τα φορτηγά και λεωφορεία, είχαν ως στόχο την παράλυση της οικονομίας. Παράλληλα ξεσπούν εκτεταμένες συγκρούσεις με τους μπάτσους σε πολλές πόλεις. Επιθέσεις γίνονται σε μεγάλα εμπορικά κέντρα και πολυκαταστήματα, σε σούπερμάρκετ, σε γραφεία ευρέσεως εργασίας, σε τράπεζες, σε αστυνομικά τμήματα, στα γραφεία της MEDE (το επιφανές "συνδικάτο" των αφεντικών). Επίσης, γίνεται απόπειρα κατάληψης της όπερας στη Βαστίλλη και συμβολική κατάληψη των γραφείων της Malakoff Mederic, εταιρίας



Μαθητές μπροστά στο "μλοκαρισμένο"σχολείο τους

ιδιωτικών συντάξεων και ασφαλίσεων.

Η φιγούρα των "βάρβαρων" νέων της εξέγερσης του 2005 αποσυντίθεται καθώς η ριζοσπαστικοποίηση δεν επέρχεται μόνο από μία μειοψηφία στα άκρα του κινήματος αλλά μεταδίδεται άμεσα από τις ίδιες τις πράξεις του με τρόπο διάχυτο. Το γεγονός ότι χιλιάδες μαθητές συμμετείχαν στις διαδηλώσεις για το συνταξιοδοτικό επιβάλλοντας το σύνθημα "γενική απεργία στις αγορές και στους δρόμους" αποδεικνύει ότι αυτό το κίνημα, μέσω της ρήξης κοινωνικών και επαγγελματικών διαχωρισμών, αναμιγνύει γενιές και τομείς.

Σημείο αφετηρίας του απεργιακού κινήματος είναι η αυτοοργάνωση ως απάντηση στην αναγκαιότητα για οικειοποίηση των αγώνων χωρίς την διαμεσολάβηση αυτών που παριστάνουν ότι μιλούν στο όνομα των εργαζομένων. Ενδεικτική είναι η κατάληψη κτιρίου στη Rennes, για να στεγάσει συνελεύσεις και κινηματικές διαδικασίες. Το κίνημα οργανώνεται μέσα από διεπαγγελματικές ανοιχτές συνελεύσεις, ανοιχτές συνελεύσεις σε σχολεία και σχολές και σε γειτονιές. Στα πλαίσια αυτά οργανώνονται τοπικές πορείες ενώ στις περισσότερες πόλεις δημιουργούνται απεργιακά ταμεία αλληλεγγύης με πρωτοβουλία της CNT.



Το γαλλικό κράτος απαντά με μηδενική ανοχή, σε μια προσπάθεια να σταματήσει τον εξεγερσιακό χείμαρρο που πλημμύρισε όλη τη χώρα από το Παρίσι, τη Λυών, τη Μασσαλία, τη Γκρενόμπλ και τη Νάντη ως τα παράλια του ατλαντικού και την Κορσική. Οι μπάτσοι επανακαταλαμβάνουν αποθήκες καυσίμων, περιφρουρούν τα σχολεία, και οι συλλήψεις και οι ξυλοδαρμοί αυξάνονται μέρα με την ημέρα.

Ο υπουργός εσωτερικών Brice Hortefeux δηλώνει "η Γαλλία δεν ανήκει σ' αυτούς που σπάνε, καίνε και κλέβουν, αλλά στους τίμιους ανθρώπους που θέλουν να πάνε στις δουλειές τους ανενόχλητοι", καθώς φυγαδεύεται από την εμπόλεμη Λυόν, υπό τα βρισίδια μιας παρέας νεαρών. Στον ίδιο τόνο κυμάνθηκαν και οι δηλώσεις Σαρκοζί "Οι σπάστες δε θα έχουν τον τελευταίο λόγο, σε μια δημοκρατία!"ενώ κάνει έκκληση στην "υπευθυνότητα του καθενός". Παρά τις συντονισμένες προσπάθειες της κυβέρνησης και των ΜΜΕ να στρέψουν την κοινή γνώμη ενάντια στις κινητοποιήσεις, σύμφωνα με γκάλοπ, 77% των Γάλλων είναι υπέρ των απεργιακών κινητοποιήσεων και των μπλόκων.

Στα πλαίσια της κρατικής προπαγάνδας δεν αποτελεί έκπληξη ότι βρίσκουν πρόσφορο έδαφος φαινόμενα ρατσισμού και εθνικισμού. Από την πορεία 250 εθνικιστών στο Παρίσι "ενάντια στα αποβράσματα και στους σπάστες" μέχρι τα ρατσιστικά πογκρόμ του Σαρκοζί εναντίων μεταναστών.

Ο βουλευτής Philippe Meunier θα δηλώσει σχετικά: "βρισκόμαστε αντιμέτωποι με αρπακτικά θηρία που 'χουν ως μόνο στόχο τα σπασίματα και το πλιάτσικο εις βάρος του γαλλικού λαού", επιχειρηματολογώντας υπέρ της εξόρισης των συλληφθέντων "σπαστών" από τη χώρα... Σε αυτό το κλίμα, ξεκινούν οι πρώτες ομαδικές δίκες συλληφθέντων με προβληματισμό στα



# Ο ΘΕΡΜΟΣ ΟΚΤΩΒΡΗΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

## La meilleure retraite c'est l'attaque

## Η καλύτερη σύνταξη* είναι η επίθεση

ΜΜΕ για τους ανήλικους. Ο πιο νέος είναι 13 ετών. Ενδεικτικά 1.158 διαδηλωτές συλλαμβάνονται ,περίπου 1000 κρατούνται, ενώ 150 έχουν ήδη περάσει δικαστήρια. Μεταξύ τους αρκετοί ανήλικοι έρχονται αντιμέτωποι σε ποινές φυλάκισης, "κοινωνική εργασία" ή χρηματικά πρόστιμα. Ως απάντηση στην κρατική καταστολή πραγματοποιούνται σε διάφορες πόλεις της Γαλλίας κινήσεις αλληλεγγύης, όπως για παράδειγμα η πορεία αλληλεγγύης καθηγητών της Μπεζανσόν στους μαθητές τους ενάντια στην αστυνομική βία.

Τα όσα μεταφέρονται εδώ, σε καμία περίπτωση δεν καλύπτουν το εύρος ενός τόσο εκρηκτικού κινήματος όπως αυτό της Γαλλίας, και σκοπεύουν στο να δώσουν μια στοιχειώδη εικόνα του τι λαμβάνει χώρα.

Ενδιαφέρον παρουσιάζει ο εντοπισμός των διαφορών του απεργιακού κινήματος στην Γαλλία με τις περσινές πορείες στην Ελλάδα. Οι απεργίες κράτησαν μέρες και επεκτάθηκαν σε πάρα πολλές πόλεις και κλάδους. Το γεγονός ότι ο αγώνας κυκλοφόρησε σε όλους τους εργασιακούς χώρους, στα σχολεία ,στα πανεπιστήμια αλλά και στα γκέτο, εν μέρη συνδέεται με την εξέγερση στα γκέτο το '05 και το κίνημα ενάντια στο CPE (σύμβαση πρώτης πρόσληψης) το '06. Οι εμπειρίες αυτές άφησαν παρακαταθήκη στους νέους των προαστίων αλλά και σε μαθητές και φοιτητές ώστε η σημερινή κατάσταση να γίνει εκρηκτική.

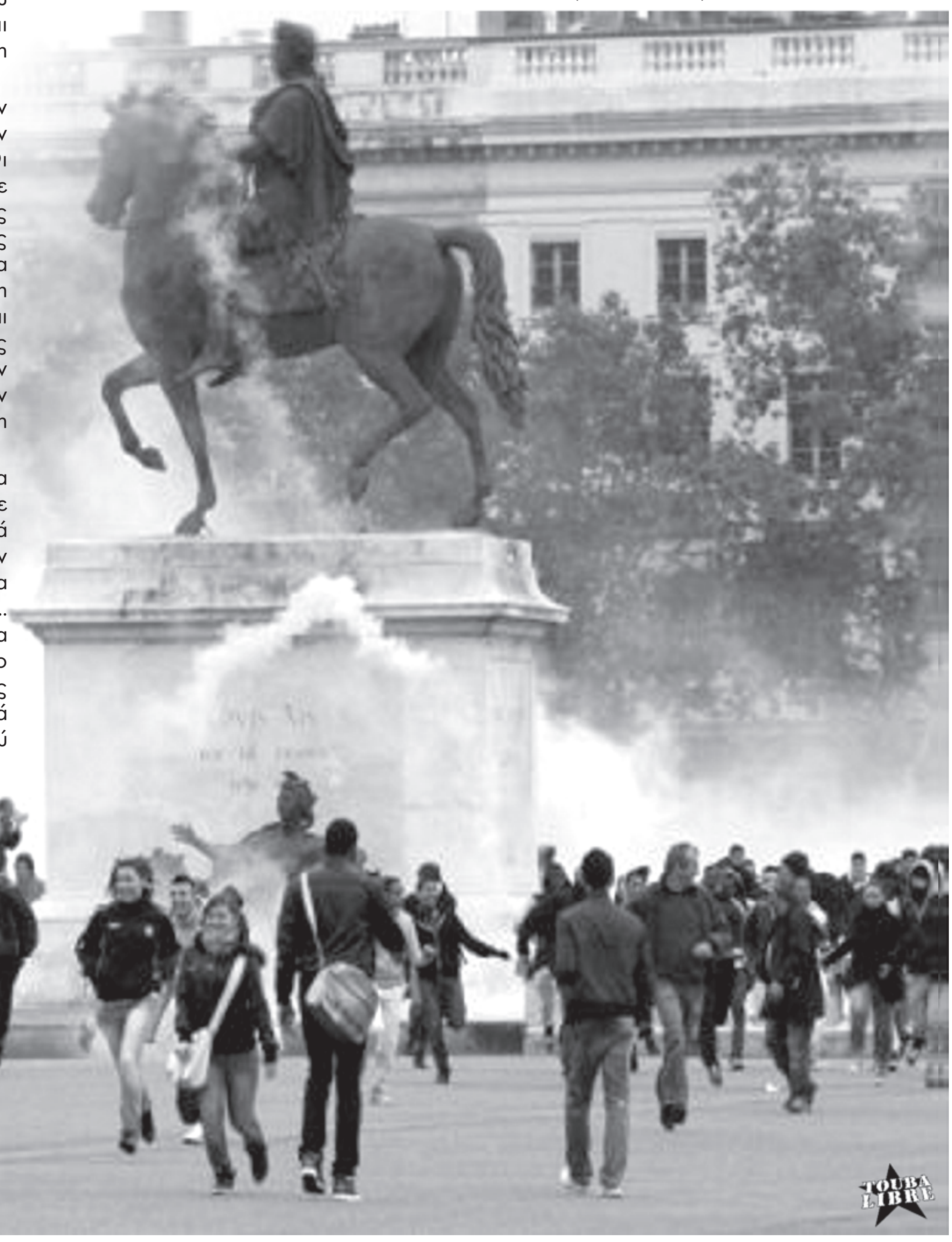
Αυτή τη φορά επομένως για ένα ζήτημα που θα απασχολούσε μόνο τα συνδικάτα, κατέβηκε όλος ο κόσμος και συνδέθηκαν τα διαφορετικά κοινωνικά κομμάτια (εργαζόμενοι-νεολαία των γκέτο, φοιτητές, μαθητές) βάζοντας μπροστά τα κοινά προβλήματα και όχι τις αντιφάσεις τους.. Τέλος, αυτό το κίνημα αποτέλεσε αφορμή να πραγματοποιηθεί ένα βήμα παραπέρα από το μονοδιάστατο προβληματισμό για τις συντάξεις και να τεθεί το ζήτημα της εργασίας συνολικά αναπτύσσοντας και οικοδομώντας από κοινού μια κριτική.

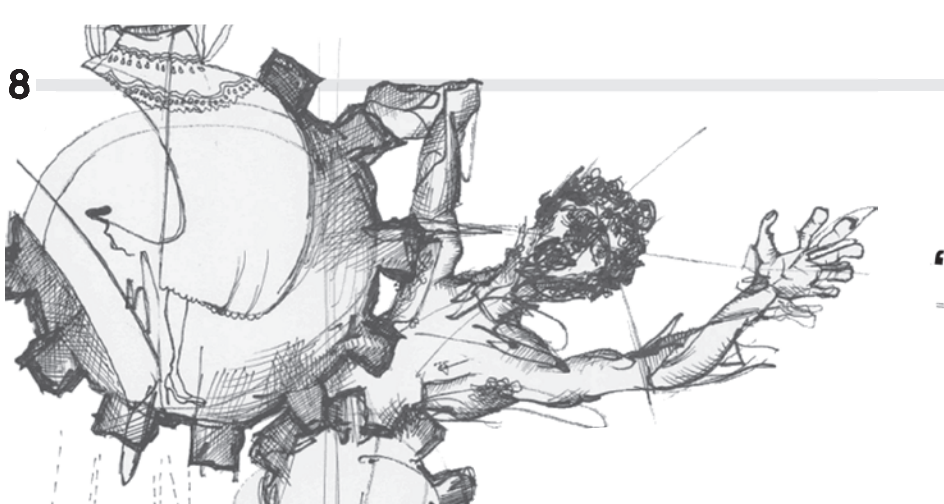
Παρόλες, όμως τις προσπάθειες των αγωνιζόμενων στην Γαλλία, τα νέα μέτρα για το ασφαλιστικό πέρασαν, όπως και στην Ελλάδα. Γεγονός λυπηρό για το μέλλον που μας επιφυλάσσεται. Από την άλλη, η κοινωνική οργή επιβεβαιώνει την κρίση νομιμοποίησης του κράτους και των θεσμών του. Επομένως, κανένας αγώνας δεν δίνεται άδικα όταν ο κόσμος συναντιέται, επικοινωνεί και δρα, αφού μέσα από αυτές τις κοινωνικές διεργασίες οικοδομούνται κοινότητες αγώνα που θα κρίνουν την έκβαση των γεγονότων στην μάχη με τις εξουσίες και τον καπιταλισμό.

***λογοπαίγνιο της φράσης: "Η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση". Στα γαλλικά retraite εκτός από άμυνα-υποχώρηση σημαίνει και σύνταξη.**

**Για ενημέρωση, υλικό, προκυρήξεις Επισκεφθείτε:**

http://rioter.info
http://athens.indymedia.org
http://classwar.espiv.net/france/





# ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ "ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ"

### ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΥ ΣΕ ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ

(Συνέχεια από εξώφυλλο ...)



**Τι είναι ο τρομονόμος;**

Ο τρομονόμος είναι ένας ειδικός ποινικός νόμος που προσδιορίζει κατ' αρχήν ποια εγκλήματα μπορούν να οριστούν ως τρομοκρατία και κατ' επέκταση ορίζει ειδικό νομικό καθεστώς για αυτά. Πιο απλά για τα εγκλήματα που ορίζονται ως τρομοκρατία προβλέπεται ξεχωριστή αντιμετώπιση από αυτά του κοινού ποινικού δικαίου, περιορίζοντας τις αντικειμενικές δυνατότητες υπεράσπισης πριν και κατά την διάρκεια της δίκης ή ακόμα και μετά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η μη δυνατότητα να δικαστεί κανείς από μικτό ορκωτό δικαστήριο, καθότι οι ένορκοι μπορεί να αλλάξουν τα δεδομένα της κρίσης του δικαστή. Ταυτόχρονα δίνονται περισσότερες δικαιοδοσίες στην αστυνομία με την δημιουργία της «αντιτρομοκρατικής», ως ειδικού κλιμακίου, για την πρόληψη και την καταστολή τέτοιων εγκλημάτων.

**Ποια «απειλή» έρχεται να καταπολεμήσει ο τρομονόμος;**

Βασική ιδεολογική αιχμή του τρομονόμου είναι η προστασία του πολιτεύματος και της εύρυθμης λειτουργίας της οικονομικής και πολιτικής ζωής της χώρας από «ασύμμετρες απειλές». Ως τέτοιες αναφέρονται και οι ένοπλες οργανώσεις που δρουν με τους δικούς τους πολιτικούς στόχους ενάντια στο κράτος. Ως ειδικός νόμος, ο τρομονόμος, μπορεί να χαρακτηριστεί «εξαίρεση» του νόμου, αφού διαχωρίζει τις ποινές και την μορφή του δικαστηρίου, για το ίδιο έγκλημα σε περίπτωση που αυτό διαπράττεται από «συγκροτημένη ομάδα» εισάγοντας έτσι την λογική της «συλλογικής ευθύνης» απέναντι στην εξατομικευμένη διάσταση του νόμου. Πέρα από τις ποινές, ή τη ίδια την δίκη, αφήνει ανοιχτή την δυνατότητα για συνολικά διαφορετική αντιμετώπιση του κατηγορημένου τόσο πριν, στο στάδιο της προανάκρισης όσο και μετά (ειδικές συνθήκες κράτησης). Διαμορφώνεται έτσι ένα καθεστώς διπλών ταχυτήτων. Ένας νόμος μέσα στο νόμο ή καλύτερα μια «εξαίρεση» του νόμου με αφορμή μια αφηρημένη υπεράσπιση της «δημοκρατίας» ή της κοινωνικής ασφάλειας. Σε αυτό έρχεται να προστεθεί το ασαφές ή το ανοιχτό θεωρητικό πλαίσιο του τρομονόμου στα ποια ακριβώς εγκλήματα μπορούν να χαρακτηριστούν ως τρομοκρατία ή ποιες οργανώσεις ή ομαδοποιήσεις μπορεί να χαρακτηριστούν ως σύσταση εγκληματικής οργάνωσης. Ασάφειες και παραθυράκια που όπως θα δούμε αφέθηκαν ανοιχτά για πολύ συγκεκριμένους λόγους. Σε ιδεολογικό επίπεδο πάλι, μία δεύτερη χρήση του τρομονόμου είναι η κοινωνική ποινικοποίηση πρακτικών αντίστασης και αγώνα, πάντα με την στενή συνεργασία των ΜΜΕ. Μια τέτοια κατεύθυνση έχει ως στόχο να διαχωρίζονται αυτές οι επιλογές από τις ευρύτερα αποδεκτές και εντός νόμου διαμαρτυρίες. Το σημείο όμως αυτού του διαχωρισμού μένει πάντα ανοιχτό και υπόκειται σε πολιτικές-κρατικές σκοπιμότητες που εκφράζονται μέσα στις δικαστικές αίθουσες αλλά κυρίως μέσα από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.

**Ως ειδικός νόμος, ο τρομονόμος, μπορεί να χαρακτηριστεί «εξαίρεση» του νόμου, αφού διαχωρίζει τις ποινές και την μορφή του δικαστηρίου για το ίδιο έγκλημα σε περίπτωση που αυτό διαπράττεται από «συγκροτημένη ομάδα» εισάγοντας έτσι την λογική της «συλλογικής ευθύνης» απέναντι στην εξατομικευμένη διάσταση του νόμου.**

**Πότε ψηφίστηκε ο τρομονόμος;**

Ο τρομονόμος που βρίσκεται σε ισχύ σήμερα ψηφίστηκε το 2001 επί κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ. Τροποποιήθηκε πρώτη φορά το 2004 (ΝΔ) ενώ η δεύτερη τροποποίηση του έλαβε χώρα τον Αύγουστο που μας πέρασε. Ο λόγος περί «ασύμμετρων απειλών» και «τρομοκρατικής απειλής» γεννήθηκε και εγκαθιδρύθηκε στο νομικό οπλοστάσιο του ελληνικού κράτους, αλλά και σχεδόν σε όλα τα κράτη του κόσμου, μέσα στο διεθνές περιβάλλον της κήρυξης του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας». Όπως θυμάστε οι περισσότεροι / ες, μετά τις 11 Σεπτέμβρη του 2001, κεντρικό διακύβευμα για τα κράτη ήταν η χρήση της τρομοκρατικής απειλής για την αναδιάρθρωση του νομικού τους οπλοστασίου καθώς και την διεύρυνση του ρόλου της εκτελεστικής εξουσίας. Η πρώτη εφαρμογή του τρομονόμου στις υποθέσεις των οργανώσεων «17Νοέμβρη» και «Επαναστατικού Λαϊκού Αγώνα» και η ειδική αντιμετώπιση των κατηγορούμενων, έρχεται να υποδηλώσει την εκδικητική φύση του κράτους σε σχέση με ανοιχτά εσωτερικά ζητήματα και απειλές.

Εν έτη 2004 και με αφορμή τους ολυμπιακούς αγώνες της Αθήνας, ο τρομονόμος ισχυροποιείται, χωρίς να υπάρχουν σαφείς ενδείξεις περί κάποιας εξωτερικής ή εσωτερικής απειλής. Το 2007 επιχειρείται να εφαρμοστεί ο τρομονόμος σε υποθέσεις άμεσων δράσεων και εμπρηστικών σαμποτάζ, σε πρακτικές δηλαδή που εδώ και χρόνια χρησιμοποιεί ο αντιεξουσιαστικός χώρος και που ποτέ από το κράτος δεν τους έχει αποδοθεί επίσημα ο όρος τρομοκρατία. Το 2008, εν μέσω εξέγερσης, συλλαμβάνονται μαθητές στη Λάρισα και ο εισαγγελέας κάνει χρήση του τρομονόμου για να τους ασκηθούν διώξεις.

Αρχικά λοιπόν η «τρομοκρατία» αναφέρονταν ως ένας εξωτερικός κίνδυνος. Σταδιακά όμως έγινε ξεκάθαρο σε ποιους και ποιες αναφέρεται. Από εξωτερικός κίνδυνος ή αόρατη απειλή, με τον όρο αυτό, βήμα βήμα άρχισε να χαρακτηρίζεται ένα όλο και μεγαλύτερο εύρος συγκρουσιακών πολιτικών επιλογών από τις ένοπλες οργανώσεις μέχρι τις βίαιες μαζικές διαδηλώσεις. Ο τρομονόμος δηλαδή στοχεύει συνολικά στον «εσωτερικό εχθρό» και όχι στις πιο βίαιες μορφές δράσης.

Ενδιαφέρον σε συμβολικό και πολιτικό επίπεδο έχει η απομάκρυνση, σύμφωνα με την τελευταία τροπολογία του τρομονόμου, μιας ευρωπαϊκής απόφασης-πλαίσιο με βάση την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, η οποία ανέφερε πως δεν συνιστά «τρομοκρατική πράξη» η τέλεση συγκεκριμένων αδικημάτων (κακουργημάτων και πλημμελημάτων), εάν αυτά «εκδηλώνονται ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης δημοκρατικού πολιτεύματος ή ως δράση υπέρ της ελευθερίας, ή αποσκοπούν στην άσκηση θεμελιώδους ατομικής, πολιτικής ή συνδικαλιστικής ελευθερίας». Μια απόφαση που είχε ενσωματωθεί καθαρά για τα «μάτια του κόσμου» και η οποία πλέον κρίθηκε άχρηστη.

**Μίλησε κανείς για ολοκληρωτισμό;**

Το αστυνομικό κράτος εδώ και δέκα χρόνια οργανώνεται και ετοιμάζεται να υπερασπιστεί τα συμφέροντα της τάξης του, ώστε η κρίση να μην οδηγήσει σε μια γενικευμένη κοινωνική έκρηξη. Το όπλο του νόμου στρέφεται όλο και συχνότερα απέναντι σε δυναμικές απεργίες (επιστράτευση), απέναντι σε καταλήψεις (βλ. εισαγγελείς σε μαθητικές καταλήψεις), απέναντι σε διαδηλωτές που επιλέγουν να συγκρουστούν, απέναντι σε απείθαρχους μετανάστες. Τα ΜΜΕ παίρνουν σταθερά το μέρος των αφεντικών, δυσφημώντας κάθε τύπου οργανωμένης αντίστασης, δημιουργώντας έτσι με την παντοδυναμία τους την αίσθηση πως κινούνται επιθετικά μόνο «αποφασισμένες μειοψηφίες», είτε αφορά απεργούς συμβασιούχους είτε ένοπλες οργανώσεις. Ο τρομονόμος έπαψε να αφορά πλέον τους «συνήθεις υπόπτους». Οι μετανάστες, καθώς και όσοι στέκονται αλληλέγγυα δίπλα τους, έρχονται όλο και συχνότερα αντιμέτωποι με φασιστικές συμμορίες οι οποίες τα τελευταία χρόνια χαίρουν ιδιαίτερης εκτίμησης από τα ΜΜΕ αλλά και από την αστυνομία. Το όπλο της αστυνομίας άρχισε να πυροβολεί όλο και συχνότερα, ενώ νέες κατασταλτικές ειδικές δυνάμεις, όπως οι ΔΙΑΣ και οι ΔΕΛΤΑ στελεχώνονται από τον πάτο της κοινωνίας με βασικό σκοπό να καταστείλουν συλλογικές πρακτικές αντίστασης (βλ. επιθέσεις με μηχανές πάνω σε διαδηλωτές).

Η γενίκευση του τρομονόμου μόνο τυχαία δεν είναι. Η ίδια η δημιουργία και η εξέλιξη αυτών των «έκτακτων» διατάξεων θεωρητικά αποσκοπούσαν σε αυτή τη στιγμή. Η ισχυροποίηση του «συμπλέγματος της ασφάλειας» έρχεται παράλληλα με την διάλυση όλων εκείνων των θεσμών κοινωνικής ενσωμάτωσης και διαμεσολάβησης, γνωστών και ως «κράτος πρόνοιας». Διάλυση που αποτελεί κομβικό στοιχείο της σημερινής καπιταλιστικής κρίσης. Το αστυνομικό κράτος, τα έκτακτα νομικά μέτρα, η κατάσταση «εκτάκτου ανάγκης» που κήρυξε η κυβέρνηση για την διάσωση της οικονομίας αποτελούν μια διαδικασία ομαλής μετάβασης από την φιλελεύθερη δημοκρατία των ελευθέρων καταναλωτών (και τον δολοφονημένων μεταναστών) σε ένα νέου τύπου καθεστώς: Στην δημοκρατία «έκτακτης ανάγκης». Η ουσία αυτής της μετάβασης είναι η απόλυτη δικαιοδοσία της άρχουσας τάξης να ποινικοποιεί κατ' εξαίρεση (και όχι απαραίτητα να καταστέλλει) ότι στέκεται απέναντι της, ενώ παράλληλα μέσω της δημιουργίας διαχωρισμών περί νόμιμης και παράνομης δράσης να αναπαράγει διαχωρισμούς εντός των κινημάτων. Έτσι ενώ δεν καταργείται επίσημα το δημοκρατικό πολίτευμα (δηλαδή οι εκλογές, η ελευθερία του λόγου, η ελεύθερη συνάθροιση κτλ.) ανά πάσα στιγμή, στο όνομα του εθνικού συμφέροντος και της σωτηρίας της οικονομίας, μπορούν να περιστέλλονται θεμελιώδη δικαιώματα ή νόμοι που προστατεύουν την συλλογική δράση, και τέλος να απονομιμοποιούνται κοινωνικά, ώστε να κατασταλούν, οι ριζοσπαστικές πρακτικές. Θεωρητικά λοιπόν ορθώνουν τον κρατικό μηχανισμό και την φυσική και ιδεολογική βία του- απέναντι στις σύγχρονες κοινωνικές ανταρσίες. Είναι στο χέρι των «από τα κάτω» αν αυτές οι επιλογές της εξουσίας θα εφαρμοστούν ανεμπόδιστα...



# ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΟΝ ΕΙΣΠΡΑΚΤΙΚΟ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟ ΤΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Μέσα στον επόμενο μήνα θα αρχίσει να εφαρμόζεται στα εφημερεύοντα εξωτερικά ιατρεία και τα επείγοντα των νοσοκομείων της Θεσσαλονίκης η πληρωμή των υπηρεσιών από τους χρήστες του συστήματος υγείας. Πράγμα που συμβαίνει ήδη σε ορισμένα νοσοκομεία της Αθήνας αλλά έχει αρχίσει να εφαρμόζεται και σε κέντρα υγείας της επαρχίας.

Πρακτικά αυτό σημαίνει το στήσιμο ενός εισπρακτικού μηχανισμού μέσα στα νοσοκομεία, που δίνοντας την ταυτότητά του ο ασθενής θα χρεώνεται για τις εξετάσεις του, την επίσκεψη ή την επέμβαση του, κάτι που μέχρι σήμερα θεωρούταν αδιανόητο, για τον καθένα/μια που πήγαινε να εξυπηρετηθεί "δωρεάν" στο νοσοκομείο που εφημέρευε. Δωρεάν, βέβαια σήμαινε ότι όλοι πληρώνουμε για αυτές τις υπηρεσίες μέσω των φόρων, των κρατήσεων και των ασφαλιστικών εισφορών.

Ο εισπρακτικός αυτός μηχανισμός, ξεκινά με τον πρόλογο του 3- 5 ευρώ αλλά με μια καλύτερη ματιά θα δούμε ότι για μια απλή γενική εξέταση θα χρειάζονται μέχρι και 50 ευρώ. Σε περίπτωση που ο ασθενής δεν έχει χρήματα με τον αριθμό ταυτότητάς του θα κρατούνται μέσα από τη φορολογική του δήλωση. Επίσης, αν κάποιος/α είναι ανασφάλιστος/η τα χρήματα θα πληρώνονται ούτως η άλλος, σε μια περιοχή του κόσμου που η ανεργία βαράει κόκκινα.

Ενημερωτικά, η ΟΕΝΓΕ (Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδος) προκήρυξε δωρεάν βδομάδα υγείας σε νοσοκομεία της θεσσαλονίκης και της αθήνας, καλώντας σε άρνηση πληρωμής τους ασθενείς από τις 22 Νοεμβρίου στο Ιπποκράτειο και στο γενικό Νίκαιας. Αυτό, όμως δεν αρκεί, αν δεν ενδιαφερθούμε και όλοι εμείς, για να μπλοκάρουμε αυτό το νέο χαράτσι στην πράξη.

Σκοπός αυτού του κειμένου δεν είναι να αρχίσουμε όλοι μαζί την κλάψα αλλά να συνειδητοποιήσουμε το μέγεθος της επίθεσης που έχει εξαπολύσει το κράτος τον τελευταίο χρόνο απέναντι σε συλλογικά κεκτημένα (δημόσια, δωρεάν παιδεία και υγεία) που κατακτήθηκαν μέσα από αγώνες. Πρέπει να αναλογιστούμε ότι δεν είμαστε έρμαια του κοινοβουλίου ή των κρατικών αποφάσεων που παίζουν με τις ζωές μας και τα προβλήματά μας. Αντίθετα, μπορούμε να καταφέρουμε πολλά αν συναντηθούμε, επικοινωνήσουμε ουσιαστικά και αντιληφθούμε τη δύναμη που έχουμε συλλογικά απέναντι στα αφεντικά μας, τους κρατικούς φορείς και οποιονδήποτε επιβάλλει μέτρα για το "καλό" μας.

Επομένως, το ερώτημα που έχουμε να απαντήσουμε συλλογικά είναι με ποιον τρόπο θα μπλοκάρουμε αυτό το μηχανισμό στην πράξη. Πρέπει εν πρώτοις να συναντηθούμε, να συζητήσουμε για να σχεδιάσουμε την άρνηση πληρωμής. Αλλά σύντομα, ο καιρός περνά...

Διαβάστε:

αγροτικοί γιατροί Λέσβου

http://agrolesvos2010.wordpress.com/

για τους αγώνες στο Ζαγκλιβέρι Θεσσαλονίκης

Http://prwtov-zagkliv.blogspot.com/

# ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΝΕΚΡΟΙ... ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

**Μόλις το Μάη του '76 η κυβέρνηση Καραμανλή ψηφίζει τον αντεργατικό νόμο 330, με στόχο ακριβώς να εμποδίσει το ξέσπασμα των απεργιών. Για απάντηση έρχεται η πρώτη πανεργατική απεργία στην Ελλάδα μετά από δεκαετίες. Η διαδήλωση, με πρωτοπορία τους οικοδόμους, εξελίσσεται γρήγορα σε σκληρές συγκρούσεις με την αστυνομία, με ένα νεκρό.**





Η αστυνομία πόλεων με τεθωρακισμένα επιτίθεται σε διαδηλωτές - Πολυτεχνείο 1980

Εδώ και 37 χρόνια, κάθε 17 Νοέμβρη, αποτελεί μια ημέρα αμφιλεγόμενη ως προς το περιεχόμενο και το νόημα του τι ακριβώς «γιορτάζεται». Γεγονός αποτελεί η επισημοποίηση αυτή της ημέρας και η θεσμική της αναγνώριση, μέσα από την κατάθεση στεφανιών από όλες τις πολιτικές δυνάμεις, τις δηλώσεις περί επικράτησης της «δημοκρατίας» καθώς και τις σχολικές γιορτές. Έπειτα ξεκινούν οι αναλύσεις και οι τηλεοπτικές φανφάρες συμμετεχόντων στα εξεγερτικά γεγονότα και στην κατάληψη του πολυτεχνείο, όπου παλιοί αγωνιστές νυν καρεκλοκένταυροι της εξουσίας διατρανώνουν την ξεφτίλα τους. Καμία άλλη κοινωνική εξέγερση δεν χρησιμοποιήθηκε τόσο στυγνά για την εγκαθίδρυση της «κοινωνικής ειρήνης» και της συναίνεσης στην κρατικοποίηση και ενσωμάτωση των κοινωνικών ριζοσπαστικών διεκδικήσεων. Τέτοιες «γιορτές» διατυμπανίζουν το πάγωμα του κοινωνικού ανταγωνισμού και την έλευση της εθνικής συμφιλίωσης -το τέλος της ιστορίας- είναι όμως πραγματικά έτσι;

Μετά την πτώση της Χούντας οι εργατικοί αγώνες στην Ελλάδα γνωρίσουν μια πρωτόγνωρη άνθιση. Στην πρώτη γραμμή βρίσκεται το εργοστασιακό προλεταριάτο, με σκληρές, ανυποχώρητες απεργίες (Ιζόλα, AEGE, ITT, Λάρκο, Εσκιμό, Πίτσος, Μαντούδι, Ναυπηγεία και δεκάδες άλλες). Σταδιακά, το απεργιακό κύμα αγκαλιάζει σχεδόν κάθε κλάδο εργαζομένων. Τα αιτήματα ξεκινάν από τα άθλια μεροκάματα, τις συνθήκες εργασίας, την ανεργία, την ελευθερία του συνδικαλισμού και καταλήγουν συχνά σε πολιτικές απεργίες. Πολλές φορές οι απεργοί καταφέρνουν να επιβάλλουν τα αιτήματά τους ή ένα μεγάλο μέρος τους, μετά από σκληρό αγώνα. Το καλύτερο παράδειγμα είναι η θρυλική απεργία των μεταλλωρύχων στη ΜΑΔΕΜ ΛΑΚΚΟ, που οι απεργοί άντεξαν τις συγκρούσεις, τις συλλήψεις, τις καταδίκες, την αστυνομική τρομοκρατία επί 2 χρόνια και 3 μήνες(!) μέχρι που ανάγκασαν τον Μποδοσάκη να λυγίσει. Παράλληλα στις διαδηλώσεις, παρά την εσωτερική καταστολή του ΚΚΕ, εκφράζονται έντονες συγκρούσεις.

Μόλις το Μάη του '76 η κυβέρνηση Καραμανλή ψηφίζει τον αντεργατικό νόμο 330, με στόχο ακριβώς να εμποδίσει το ξέσπασμα των απεργιών. Για απάντηση έρχεται η πρώτη πανεργατική απεργία στην Ελλάδα μετά από δεκαετίες. Η διαδήλωση, με πρωτοπορία τους οικοδόμους, εξελίσσεται γρήγορα σε σκληρές συγκρούσεις με την αστυνομία, με ένα νεκρό. Παρά τον αισχρό ρόλο των ρεφορμιστών που κατήγγειλαν τα επεισόδια σαν "προβοκάτσια για την ανατροπή της δημοκρατίας", ο σπόρος των μαχητικών κινητοποιήσεων είχε πέσει. Από κει και μετά, είναι εκατοντάδες οι εργατικές κινητοποιήσεις που θα συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής. Οι συλλήψεις απεργών είναι το άλλο όπλο της κυβέρνησης. Ειδικά μετά το 77 καταφεύγει όλο και συχνότερα σε συλλήψεις απεργών με τις πιο απίθανες κατηγορίες. Σειρά έχουν τα δικαστήρια που μοιράζουν εξοντωτικές ποινές φυλάκισης. Σε κάθε σημαντικό αγώνα, οι πιο πρωτοπόροι αγωνιστές συνήθως βρίσκονται στη φυλακή.

Παράλληλα με την καταστολή των εργατικών αγώνων η κυβέρνηση προχωρά σε επίθεση στην πολιτική πρωτοπορία του κινήματος, στην άκρα αριστερά και τις οργανώσεις της Είναι η περίφημη θεωρία του "αριστεροχουντισμού". Σύμφωνα με αυτή, "ύποπτα στοιχεία" από την άκρα αριστερά και τους νοσταλγούς της χούντας συνεργάζονται άμεσα ή έμμεσα για να εκτρέψουν την δημοκρατικοποίηση της πολιτικής ζωής. Με τη θεωρία του "αριστεροχουντισμού", η κυβέρνηση του Καραμανλή δήλωνε την πρόθεσή της να χτίσει τη "δημοκρατία της μεταπολίτευσης" τσακίζοντας τα δύο "άκρα". Στην πραγματικότητα, βέβαια, απευθυνόταν αποκλειστικά στην αριστερά, αφού η άκρα δεξιά στελέχωνε την κρατική μηχανή. Κορύφωση αυτής της τακτικής ήταν η επέμβαση με όπλα στα μπλοκ της άκρας αριστεράς και των ανρχοαυτόνομων, στο Πολυτεχνείο το '80 και η δολοφονία του Κουμή και της Κανελοπούλου.

### Τα γεγονότα του Πολυτεχνείου το 1980

Επτά χρόνια μετά την εξέγερση του Νοέμβρη, το 1980 οι εορταστικές εκδηλώσεις για την επέτειο του Πολυτεχνείου κορυφώθηκαν στις 16 Νοέμβρη, ημέρα Κυριακή με την καθιερωμένη πορεία. Η κυβέρνηση Ράλλη είχε απαγορέψει τη χρονιά εκείνη στην πορεία να κατευθυνθεί προς την Αμερικάνικη πρεσβεία και σύμφωνα με την απαγόρευση οι διαδηλωτές επιτρέπονταν να φτάσουν μόνο ως το Σύνταγμα και εκεί να διαλυθούν. Η πλειοψηφία της ΕΦΕΕ (Εθνική Φοιτητική Ένωση Ελλάδος) πειθάρχησε παρά τους λεονταρισμούς των προηγουμένων ημερών, αλλά κάμποσες χιλιάδες διαδηλωτών αποφάσισαν να ακολουθήσουν την αριστερή μειοψηφία της ΕΦΕΕ (ΠΠΣΠ, ΑΑΣΠΕ, ΕΚΟΝ Ρήγας Φεραίος-Β' Πανελλαδική κ.α.) επιχειρώντας να συνεχίσουν προς την αμερικανική πρεσβεία.

Την ημέρα της πορείας συγκεντρώθηκαν στα Χαυτεία οι οργανώσεις της άκρας αριστεράς με το σύνθημα "Όλοι πορεία στην πρεσβεία ενάντια στην ΕΦΕΕ και την αστυνομία" και πίσω τους αναρχικοί, αντιεξουσιαστές, αυτόνομοι και πλήθος νεολαίων. Στη συνέχεια, κι ενώ η πορεία της ΕΦΕΕ, πειθαρχώντας στην κυβερνητική εντολή, όταν έφθασε στην πλ. Συντάγματος συνέχισε στην οδό Πανεπιστημίου, τα μπλοκ των αριστεριστών και των αναρχικών, περίπου 20.000 άνθρωποι, έστριψαν και προχώρησαν στη Βασ. Σοφίας όπου ήταν παραταγμένες μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις με θωρακισμένα τροχοφόρα (αύρες). Οι συγκρούσεις που ξεκίνησαν με την επίθεση της αστυνομίας ήταν σκληρές και εξαπλώθηκαν στην πλ. Συντάγματος, την Πανεπιστημίου, τη Σταδίου, την Πατησίων και τους παρακείμενους δρόμους. Δυο διαδηλωτές, ο Ιάκωβος Κουμής και η Σταματίνα Κανελοπούλου, που έπεσαν στα χέρια των ΜΑΤ ξυλοκοπούνται μέχρι θανάτου ενώ δεκάδες άλλοι τραυματίζονται.

Οι εξεγερμένοι διαδηλωτές στήνουν οδοφράγματα για να αντισταθούν στις αύρες και τα ΜΑΤ, και χτυπούν τράπεζες, εμπορικά καταστήματα και δημόσια κτίρια. Αρκετοί καταφεύγουν μέσα στο πολυτεχνείο και το καταλαμβάνουν. Ασφαλίτες από τους γύρω δρόμους πυροβολούν αδιακρίτως μέσα στο πολυτεχνείο, τραυματίζοντας σοβαρά με σφαίρες δυο ακόμα διαδηλωτές.

Μέσα στο πολυτεχνείο γίνεται συνέλευση διαρκείας και καλείται συγκέντρωση, αλλά το πρωί, και ενώ αρκετός κόσμος είχε αποχωρήσει κουρασμένος, το ίδρυμα ανακαταλαμβάνεται από τα ΚΝΑΤ που το εκκενώνουν. Την επομένη μέρα γίνεται διαδήλωση 2.000 ατόμων με συνθήματα όπως "ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΚΑΙ Ο ΤΥΠΟΣ ΤΟ ΒΟΥΛΩΝΕΙ". Στο κέντρο της Αθήνας δεν υπάρχουν καθόλου ΜΑΤ, παρά μόνο τα ΚΝΑΤ (ΚΝΕ και ΕΣΑΚ) -με τα οποία


**ΠΗΓΕΣ:**

**Η απαγορευμένη αντιαμερικανική πορεία:**
http://kanali.wordpress.com/2010/11/14/polytexneio1980koymiskanelopoyloy
Http://episkiasis.wordpress.com/2010/11/14/polytexneio-80-course-photos/

**ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ: Απέναντι στο μύθο της δημοκρατίας** /Απο το Αναρχικό Δελτίο ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΝΟΕΜΒΡΗΣ 2005:
Http://athens.indymedia.org/front.php3?lang=en&article_id=601981

**Η έκρηξη του εργατικού κινήματος:**
Http://www.ks-ee.org/?q=node/98

**1985: Η ματωμένη επέτειος του Πολυτεχνείου:**
Http://anarchyarchives.blogspot.com/2010/01/1985.html

**Διαβάστε:**
**«Αυτοί οι αγώνες συνεχίζονται, δεν εξαγοράζονται, δεν δικαιώθηκαν»(10 χρόνια ντοκουμέντα)**, έκδοση της Αυτόνομης Πρωτοβουλίας Πολιτών.

# ΗΜΕΡΕΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

έγιναν κάποια επεισόδια- καθώς υπήρχε ο φόβος ότι αν ο κόσμος αντίκριζε τα ΜΑΤ θα ξεκινούσαν και θα επαναλαμβάνονταν συγκρούσεις όπως της προηγούμενης μέρας. Το γεγονός είναι ότι τον κατασταλτικό ρόλο που δεν μπορούσε να παίξει η αστυνομία τον έπαιζαν απροκάλυπτα οι ομάδες κρούσης του ΚΚΕ, ενώ οι δηλώσεις του Α. Παπανδρέου την ίδια μέρα αναφέρονταν μόνο στους βανδαλισμούς των διαδηλωτών ζητώντας την παραδειγματική τιμωρία όσων ευθύνονταν γι' αυτούς.

Την ευθύνη για τα αιματηρά γεγονότα ο πολιτικός κόσμος αποφάσισε να τη ρίξει στους διαδηλωτές. Στις 10 το βράδυ της ημέρας των επεισοδίων ο Ανδρέας Παπανδρέου δηλώνει ότι «μικρές ομάδες ανεύθυνων στοιχείων και προβοκατόρων άγνωστης και ύποπτης προέλευσης δημιούργησαν θλιβερά έκτροπα με προφανή σκοπό να αμαυρώσουν και να δυσφημίσουν τη μεγάλη λαϊκή επέτειο του Πολυτεχνείου». Την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση περιορίστηκε να εκφράσει την οργή της για τις «οργανωμένες ομάδες αναρχικών και εξτρεμιστικών στοιχείων» που «αμαύρωσαν τη μεγάλη λαϊκή επέτειο και προκάλεσαν βάναυσα τα δημοκρατικά και ειρηνικά αισθήματα του συνόλου του ελληνικού λαού». Σε ό,τι αφορά τη δολοφονία της Κανελλοπούλου και του Κουμή, η κυβέρνηση περιορίσθηκε να δηλώσει ότι «θα διαταχθούν διοικητικές ανακρίσεις», οι οποίες φυσικά δεν κατέληξαν πουθενά, ως είθισται. Οι δράστες των δύο θανάτων έμειναν ατιμώρητοι καθώς όσοι από τους αστυνομικούς κατηγορήθηκαν για τα επεισόδια της 16ης Νοέμβρη του 1980, αθωώθηκαν 7 χρόνια αργότερα.

**Το νέο «κοινωνικό συμβόλαιο» του ΠΑΣΟΚ, η καταστολή της νεολαίας και η δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά.**

Παρά την ένταση της καταστολής και της βίας από την μεριά του κράτους, οι κοινωνικές κινητοποιήσεις συνεχίζονταν. Για να κατασταλεί το κίνημα, για να εγκατασταθεί μια "ομαλή" αστική δημοκρατία που δεν θα κινδυνεύει από τον ταξικό ανταγωνισμό, χρειάζονταν επιπλέον δύο πράγματα: α) ο συστηματικός αφοπλισμός και πειθάρχηση του κινήματος από τα μέσα, και β) η σταδιακή ενσωμάτωση τμημάτων του κινήματος στους μηχανισμούς του αστικού κράτους. Την πρώτη δουλεία την ανέλαβε το ΚΚΕ που ακόμα είχε την αίγλη του εκφραστή της εργατικής τάξης, ενώ την δεύτερη την ανέλαβε το ΠΑΣΟΚ μέσα από την εισχώρηση του στο συνδικαλισμό και την χρησιμοποίηση του αριστερίστικου λόγου ως μέσο έλξης των ριζοσπαστών εργατών. Δεν είναι τυχαίο πως μετά τη νίκη του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές του '81 πολλές αριστερές ριζοσπαστικές οργανώσεις διαλύθηκαν ώστε να ενσωματωθούν στον κομματικό του μηχανισμό. Ο δρόμος λοιπόν της αντι-συναίνεσης μένει στα χέρια ριζοσπαστικών μειοψηφιών κυρίως από τον αναρχικό, αυτόνομο και αντιεξουσιαστικό χώρο καθώς και κάποιες ακροαριστερές φοιτητικές οργανώσεις. Πολιτικές ομάδες που έχουν έρεισμα κυρίως στην νεολαία και που η πολιτική τους δράση ξεφεύγει από τα καθιερωμένα εργατίστικα συνδικαλιστικά ζητήματα, αγγίζοντας νέα όπως οι εναλλακτικές μορφές ζωής, οι καταλήψεις, τα κοινωνικοπολιτικά στέκια, οι δημόσιοι χώροι και φυσικά η αντίσταση στην κρατική βία ως μέσο πειθάρχησης της νεολαίας.

Το 1985 ήταν μια χρονιά σταθμός καθώς τελειώνει οριστικά το "λαϊκό" παραμύθι του ΠΑΣΟΚ και, ταυτόχρονα με την επίθεση της άρχουσας τάξης στην κοινωνία και την όξυνση των ταξικών αντιθέσεων εξαιτίας των δυσβάστακτων για τη νεολαία και τους εργαζόμενους οικονομικών μέτρων, αυξάνει κατακόρυφα και η καταστολή.

Τα Εξάρχεια ήδη από την πτώση της χούντας, αποτελούν ένα πόλο διαρκούς ριζοσπα-στικοποίησης και έλξης των «ατίθασων» νεολαίων. Εγχειρήματα όλων των ειδών, πολιτικά, πολιτιστικά, κοινωνικά, εκδοτικά δημιουργούν τις προϋποθέσεις για μια διαρκή αμφισβήτηση και μετατρέπουν όλο και συχνότερα την περιοχή σε σημείο διαρκούς αντιπαράθεσης με τις δυνάμεις καταστολής. Το 1985 η κυβέρνηση του Παπανδρέου επιχείρησε με τη βία να βάλει τέλος σε αυτή τη συνθήκη, συνάντησε όμως δυναμικές απαντήσεις (κατάληψη Χημείου Μάης'85). Αποκορύφωμα των παραπάνω αποτελεί η δολοφονία του 15χρονου Μιχάλη Καλτεζά, κατά την διάρκεια συγκρούσεων στις 17 Νοέμβρη στα Εξάρχεια, από τον μπάτσο των ΜΑΤ Αθανάσιο Μελίστα, ο οποίος τον πυροβόλησε από πίσω στο κεφάλι.

Η αντίδραση ήταν άμεση. Καταλαμβάνεται το Χημείο και οι οργισμένοι καταληψίες αποφασίζουν να το κρατήσουν με κάθε τρόπο, καταγγέλλοντας τη δολοφονία του Μ. Καλτεζά, αλλά και την ευρύτερη καταστολή του "σοσιαλιστικού" ΠΑΣΟΚ. Την επόμενη μέρα, και αφού όλο το προηγούμενο βράδυ έχουν πραγματοποιηθεί άγριες οδομαχίες με τα ΜΑΤ, φασίστες και πρασινοφρουρούς, με μια συντονισμένη επιχείρηση των ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας (ΔΕΑ), ένοπλοι μπάτσοι εισβάλλουν με σκάλες στο κατειλημμένο κτίριο. Τριάντα εφτά από τους καταληψίες, αφού κακοποιούνται βάναυσα, συλλαμβάνονται, ενώ το Χημείο φλέγεται. Η άρση του άσυλου έγινε από τον τότε πρύτανη Μ. Σταθόπουλο, υπουργό αργότερα του ΠΑΣΟΚ και εισηγητή του τρομονόμου. Την ίδια μέρα πολύς κόσμος, ανάμεσά τους πολλοί αναρχικοί - αντιεξουσιαστές, συγκεντρώνεται στο πολυ-τεχνείο και κλείνει την οδό Στουρνάρη, στο σημείο που το προηγούμενο βράδυ έγινε η δολοφονία, έπειτα πραγματοποιεί πορεία η οποία εξελίσσεται σε μαζικές συγκρούσεις με την αστυνομία.

Ο Μελίστας καταδικάστηκε πρωτόδικα σε δυόμισι χρόνια φυλάκιση με αναστολή και σε δεύτερο βαθμό αθωώθηκε στις 25/1/1990 από το Εφετείο, με δικηγόρο τον Αλέξανδρο Λυκουρέζο καθώς του αναγνωρίστηκε ως ελαφρυντικό το ότι ήταν «εν βρασμώ ψυχής». Η αθώωσή του προκάλεσε νέα σοβαρά επεισόδια με κατάληψη του Πολυτεχνείου.

Δεκέμβριος 1881: Πραγματοποιήθηκε η πρώτη εργατική απεργία στο Βόλο (και σε ολόκληρη τη Θεσσαλία) από τους εργάτες που κατασκεύαζαν τη σιδηροδρομική γραμμή Βόλου-Λάρισας. Την κατασκευή είχε αναλάβει ιταλική εταιρία, η οποία είχε προσλάβει αρκετούς Ιταλούς εργάτες, μερικοί από τους οποίους ήταν αναρχικοί και σοσιαλιστές και αυτοί, σε συνεννόηση με κάποιους ντόπιους, υποκίνησαν την εν λόγω απεργία. Οι εργασίες διακόπηκαν και άρχισαν ξανά το 1887, αλλά ξέσπασε μια ακόμα απεργία.

Δεκέμβριος 1944: Αμέσως μετά το Β Παγκόσμιο Πόλεμο, η κυβέρνηση "εθνικής ενότητας" του Γ. Παπανδρέου ανέλαβε την αντιμετώπιση του μεγάλου οικονομικού προβλήματος της χώρας και ταυτόχρονα τη μεθόδευση του αφοπλισμού των ανταρτών (τελεσίγραφο του Άγγλου Διοικητή των συμμαχικών δυνάμεων στην Ελλάδα Σκόμπι). Επιχειρώντας να διαμαρτυρηθεί για τις εξελίξεις, το Ε.Α.Μ. διοργάνωσε συγκέντρωση διαμαρτυρίας στις 3 Δεκεμβρίου 1944 στην πλατεία Συντάγματος. Η διαδήλωση είχε μεγάλη συμμετοχή, κατέληξε όμως σε λουτρό αίματος όταν χτυπήθηκε με πυροβολισμούς από το κτίριο της Αστυνομικής Διεύθυνσης. 28 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους και 140 τραυματίστηκαν. Την επόμενη μέρα οργανώθηκε γενική απεργία και νέα πορεία από το ΕΑΜ, στην οποία κεντρικό σύνθημα ήταν «Όταν ο λαός βρίσκεται μπροστά στον κίνδυνο της τυραννίας διαλέγει ή τις αλυσίδες ή τα όπλα». Η πορεία αυτή χτυπήθηκε ξανά με πυροβολισμούς, στους οποίους απάντησαν τμήματα του εφεδρικού ΕΛΑΣ που τη συνόδευαν. Η πόλη της Αθήνας μετατράπηκε σε πεδίο μάχης, ανάμεσα σε μονάδες του ΕΛΑΣ και του ΕΑΜ και στις κυβερνητικές δυνάμεις, ενώ το ίδιο απόγευμα ο στρατηγός Σκόμπι κηρύσσει στρατιωτικό νόμο. Τελικά, τον Ιανουάριο του 1945 δόθηκε τέρμα στις μάχες, μετά από συμφωνία του Ε.Α.Μ. με το βρετανό στρατηγό, και ο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ αποχώρησε από την Αθήνα, μαζί με χιλιάδες υποστηρικτές του. Επίσης, κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών έδρασε η οργάνωση του ΚΚΕ ΟΠΛΑ, τα μέλη της οποίας δολοφόνησαν μεγάλο αριθμό αντιφρονούντων, μεταξύ των οποίων πολλούς Τροτσκιστές και αναρχικούς.

6 Δεκεμβρίου 2008: Πέφτει νεκρός από σφαίρα του μπάτσου Ε. Κορκονέα, ο 15χρονος Αλέξης Γρηγορόπουλος στα Εξάρχεια. Αμέσως οργισμένος κόσμος κατεβαίνει στους δρόμους σε όλη την Ελλάδα και συγκρούεται με τις αστυνομικές δυνάμεις. Από εκείνο το βράδυ ξεκινά η "εξέγερση του Δεκέμβρη". Για πάνω από 2 εβδομάδες, οι δρόμοι γεμίζουν από πλήθη εξεγερμένων μαθητών, μεταναστών, φοιτητών, εργαζόμενων και ανέργων που διαμαρτύρονται όχι μόνο για τη δολοφονία του Αλέξη αλλά για την καθημερινή καταπίεση και εκμετάλλευση που βιώνουν. Πραγματοποιούνται μαζικές επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα και δημόσιοι χώροι βρίσκονται υπό κατάληψη σε όλη τη χώρα ως τόποι αντιπληροφόρησης και συνεύρεσης. Μετά το Δεκέμβρη του 2008 τίποτα δεν είναι ίδιο. Νέα μέρη αντίστασης δημιουργήθηκαν, άνθρωποι ριζοσπαστικοποιήθηκαν, συντροφικές σχέσεις καλλιεργήθηκαν με κοινό στόχο την ολική αλλαγή αυτού του συστήματος.

23 Δεκεμβρίου 2008: Οι τραμπούκοι των αφεντικών επιτέθηκαν με βιτριόλι στη συνδικαλίστρια Κωνσταντίνα Κούνεβα προκαλώντας της σοβαρά προβλήματα υγείας και αναγκάζοντάς την να παραμείνει για αρκετούς μήνες στο νοσοκομείο. Η Κωνσταντίνα Κούνεβα, μετανάστρια από τη Βουλγαρία, εργαζόταν ως καθαρίστρια στην εργολαβική εταιρεία ΟΙΚΟΜΕΤ και είναι γραμματέας της Πανattικής Ένωσης Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού (ΠΕΚΟΠ). Η εξέγερση του Δεκέμβρη δημιούργησε μια μεγάλη κινηματική δυναμική που στράφηκε άμεσα στο συγκεκριμένο γεγονός. Με μαζικές πορείες, συνελεύσεις αλληλεγγύης και με άλλες δράσεις, αλληλέγγυοι έδειξαν την οργή τους σε αυτήν τη δολοφονική επίθεση των αφεντικών και εναντιώθηκαν στο καθεστώς επισφαλών εργασιακών σχέσεων που υφίσταται τις τελευταίες 2 δεκαετίες. Μετά από 2 χρόνια, στις 21/9/2010 σταματά η περιφρούρηση της Κ. Κούνεβα από την αστυνομία και η υπόθεση της μπαίνει στο αρχείο αφήνοντας τους δολοφόνους ελεύθερους με τη βοήθεια της επιδεικτικής συγκάλυψης των μπάτσων.

# ΑΦΙΣΕΣ




Για πέμπτη χρονιά συνεχίζεται ο αντι-θεσμός του φεστιβάλ πολιτικού ντοκυμαντέρ που στεγάζεται στο κατειλημμένο εργοστάσιο της κλωστοϋφαντουργίας Υφανέτ. Επιλέγουμε να κινηθούμε στον αντίποδα της πραγματικότητας που θέλει την έκφραση πιόνι στα χέρια της κατανάλωσης. Απέναντι στις καλοστημένες φιέστες του εμπορεύματος και του θεάματος προσπαθούμε να προτάξουμε τις δικές μας αρχές. Τις αρχές που αντιστρατεύονται κάθε επιβολή φραγμών και αποκλεισμών, είτε ταξικών (εισιτήριο) είτε κοινωνικών (dress code, κοσμικά πάρτι). Επιλέγουμε και προτείνουμε την δημιουργία αντι-δομών μακρυά από κάθε λογική που αναπαράγει και στηρίζει τις σχέσεις καταπίεσης και με αφορμή να ανταλλάξουμε τις εμπειρίες αγώνα που ο καθένας και η καθεμία έχει αποκομίσει, συναντιόμαστε αυτο-οργανωμένα και χωρίς καμία διαμεσολάβηση για να δούμε ντοκυμαντέρ και να συζητήσουμε.

Για περισσότερες πληροφορίες επισκευτείτε την ιστοσελίδα: yfanet.net

# ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ




Remember December - Fight Now!

## Εμπειρίες και κριτική αποτίμηση μέσα από τις κοινότητες αγώνα του Δεκέμβρη

Συνέλευση Για την ΚΥ.κλοφορια των Α.γώνων

*"Υπάρχουν στιγμές μέσα στην κίνηση του κοινωνικού ανταγωνισμού που μπορούν να χαρακτηριστούν ιστορικές με όλη τη σημασία της λέξης. Μία τέτοια ιστορική στιγμή ήταν η εξέγερση του Δεκέμβρη. Το πρόβλημα, βέβαια, με αυτές τις ιστορικές στιγμές είναι ότι μπορεί να «γίνουν ιστορία», δηλαδή παγωμένες στιγμές, αποκομμένες από την υπόλοιπη ιστορική κίνηση. Ιστορία, ιστορική κίνηση... αν δούμε πίσω από το βαρύγδουπο χαρακτήρα τέτοιων εκφράσεων, θα δούμε ότι τελικά η ιστορία δε είναι παρά η κίνηση των εκμεταλλευόμενων μέσα και ενάντια στις σχέσεις εκμετάλλευσης και κυριαρχίας, εν τέλει το αποτέλεσμα της δραστηριότητας πραγματικών υποκειμένων που αγωνίζονται, γνωρίζουν νίκες και ήττες, αδρανούν, οπισθοχωρούν, για να πάρουν άλλοι τη θέση τους στο πεδίο του αγώνα με νέα όπλα κοκ. Συστατικό στοιχείο αυτής της κίνησης θα πρέπει να είναι ο συλλογικός αναστοχασμός, η κριτική επεξεργασία και η αντιπαράθεση απόψεων και ερμηνειών, ώστε τέτοιες ιστορικές στιγμές, όπως ο Δεκέμβρης να έχουν ανταγωνιστική αξία χρήσης και στο μέλλον και να μη μετατραπούν σε ιστορικά απολιθώματα, σε ψηφίδες στο «πάνθεον της εξέγερσης», που «παντού και πάντα» περιμένει να έρθει στο προσκήνιο της ιστορίας".*

Η μπροσούρα αυτή είναι αποτέλεσμα μιας συλλογικής διαδικασίας αποτίμησης της εμπειρίας και επεξεργασίας του τρόπου δράσης ενός πολύ μικρού κομματιού του κόσμου που συμμετείχε στα οργανωτικά εγχειρήματα του Δεκέμβρη. Μιας διαδικασία που συγκροτήθηκε λίγους μήνες μετά, έπειτα από πρόσκληση της συλλογικότητας "Νομάδες Αντιρροής", με σκοπό να συζητήσει το πώς ο Δεκέμβρης και η κρίση άλλαξαν της αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες της πολιτικής δραστηριότητας, γενικά...

Το βιβλίο αυτό μπορείτε να το προμηθευτείτε ή να το δανειστείτε από την δανειστική Βιβλιοθήκη στην Φάμπρικα Υφανέτ.